

1. Kapitola

V sobotu ráno se Mia Wimmerová probudila s podivným chvějivým pocitem v hrudi. Pocitem, že toho dne ji čeká něco velikého.

Protřela si oči a pokusila se vzpomenout, co to je. Pak si vzpomněla: *Země Nezemě*.

Ta dvě slova ji hned přiměla vyskočit z postele. Doběhla k oknu a podívala se ven na dvorek.

Po modrém nebi se proháněly bílé obláčky. Tráva už byla vysoká a květiny v záhoncích rozkvetlé. Co ale Miu zaujalo nejvíc, byl vysoký plaňkový plot.

O den dříve totiž Mia, její mladší sestřička Gábi a jejich kamarádky Katka a Linda zjistily, že když prolezou uvolněnou plaňkou v plotě, dostanou se tak na kouzelný ostrov Země Nezemě. Nikdo nevěděl, jak se ten průchod mezi dvěma světy vlastně objevil – dokonce ani víly, jejichž kouzlo dívky do Země Nezemě poprvé přivedlo. Pro Miu to však byl úplný splněný sen. Jen si představte, že můžete navštívit svět víl, kdykoli se vám zachce – prostě jen prolezete plotem na vlastním dvorku!

Mia na sebe honem natáhla puntíkovanou sukni a své oblíbené růžové tričko. Dlouhé vlnité černé vlasy jí spadaly na ramena. Chvilku uvažovala nad pěknými sandálky, ale potom sáhla raději po teniskách. Ty se na dobrodružství hodí líp – a v Zemi Nezemi vás dobrodružství čekají vždycky.

Když byla oblečená, seběhla Mia po schodech dolů do kuchyně. Nasypala si do misky cereálie

a sklouzla na židli vedle své mladší sestřičky. Gábi měla na sobě růžovou baletní sukýnku a dvě nasazovací křídla z vílího kostýmu – ostatně jako každý den. Voskovkami si kreslila obrázek víly.

Jejich maminka stála u kuchyňské linky a popíjela ze šálku kávu. „To je pěkný obrázek, Gábi," řekla. „Jak se ta víla jmenuje?"

„To je Zvonilka," odpověděla Gábi. „Bydlí v Hvězdné roklince."

Paní Wimmerová se usmála: „A kdepak to je?"

„Je to na druhé straně toho – Au! Mio!" vykřikla Gábi, když ji Mia pod stolem pořádně nakopla. Její sestra zachytila Gábiin pohled, zamračila se a zavrtěla hlavou. Jejich rodiče totiž o Zemi Nezemi nevěděli a Mia nechtěla, aby na to přišli. Měla takový pocit, že kdyby se to stalo, celé jejich dobrodružství by tím skončilo.

Kuchyňským oknem Mia viděla, jak venku na dvorku pracuje tatínek. Doufala, že bude brzy hotov. Jinak by se totiž nemohly protáhnout plotem.

„Bude dnes taťka pracovat na dvorku dlouho?“ zeptala se Mia maminky jakoby nic. „Přijdou k nám Katka a Linda. Chceme si, ehm… hrát venku.“

„Dneska vaše kamarádky nemůžou přijít, Mio,“ odpověděla však maminka. „Mám nějaké zařizování a potřebuju, abys pohlídala Gábi.“

„Co? Ale já už jim řekla, že můžou přijít!“ zvolala Mia.

„Tak jim budeš muset zavolat, že nemůžou,“ odvětila maminka.

Takže do Země Nezemě se nepůjde? Mia tu představu nemohla snést. „A nemohly by přece jen přijít?“ zkusila se zeptat. „Můžeme se o Gábi starat společně.“

„Ne, Mio,“ odpověděla maminka. „Když se zabereš do hry s kamarádkami, zapomínáš dohlížet na svou sestřičku.“

„Nezapomínám!“ vykřikla Mia. Vzpomněla si, jak se v Zemi Nezemi ocitly poprvé, když je tam přeneslo vílí mrknutí. Copak se tehdy ona a její kamarádky nepostaraly o Gábi přímo vzorně? Jenže to své mamince pochopitelně připomenout nemohla.

„Katka a Linda můžou přijít někdy jindy,“ zakončila to paní Wimmerová.

„To je nespravedlivé!“ stěžovala si Mia. „Taťka je doma. Proč nemůže Gábi hlídat on?“

„Protože má plno práce. Mio, prosím, nedohaduj se. Je to jen jeden den. Už jsi dost stará na to, abys měla nějakou zodpovědnost.“

„Mně je nějaká zodpovědnost ukradená,“ zamumlala si Mia pod vousy. Se založenýma rukama se dívala, jak si její matka bere kabelku a odchází.

Když odešla, zavolala Mia Katce a Lindě a řekla jim, že dnes přijít nemůžou. Pak se vrátila ke stolu, svalila se na židli a zlostně zírala na svou sestru.

Gábi jako by si toho ani nevšimla. „Chceš si něco zahrát?“

„Ne,“ odsekla Mia.

„Tak si budeme vybarvovat?“ zkusila Gábi.

Mia se zamračila ještě víc. „Ne. Proč se nejdeš dívat na telku nebo tak něco?“

„Nemám se dívat na telku, když mi to mamka nedovolí,“ upozornila ji Gábi.

„No, tak dneska tě hlídám já a já ti říkám, že můžeš,“ odpověděla Mia.

Gábi v tu ránu vyskočila od stolu a rozběhla se do obýváku. Chvilku na to Mia uslyšela zvuky televize.

Protože neměla na práci nic lepšího, odešla Mia do obýváku za sestrou. Svalila se na pohovku. Na televizní obrazovce partička komiksových potvůrek zpívala nějakou přihlouplou písničku.

Mia si povzdychla. Nedovedla si představit nic horšího než muset koukat na pitomé dětské pořady, když teď mohla trávit čas s *opravdovými* vílami.

Zadívala se z okna obýváku na vysoký dřevěný plot. Země Nezemě byla přímo za ním. Mohla v ní být ani ne za půl minuty.

No a proč by ne? pomyslela si Mia. *Prostě se tam jen zastavím a podívám se, co je v Hvězdné roklince nového. Budu zpátky dříve, než si někdo všimne, že jsem odešla.*

Mia se kradmo podívala na sestřičku. Gábi byla do svého komiksu úplně zabraná. *Ona to pár minut vydrží,* řekla si v duchu Mia.

Tiše se svezla z pohovky a vyklouzla zadními dveřmi ven.

Tatínka nikde neviděla, ale slyšela jeho pohvizdování. Pracoval někde na druhé straně domu. Teď měla příležitost.

Uvolněná plaňka byla na plotě, který odděloval jejich dvorek od dvorku sousedů. Mia musela chvilku šťouchat do jednotlivých planěk, aby zjistila, která je ta pravá. Plaňka se na hřebíku zhoupla do strany a vznikla tím škvíra akorát tak velká, aby jí Mia prolezla.

Jakmile poklekla, ucítila na tváři vlahý vánek. Už v něm cítila vůni jasmínu a sluncem prohřátého mechu – sladkou vůni Hvězdné roklinky. Zhluboka se nadechla, prolezla otvorem a vrátila za sebou plaňku zpátky na místo.

* * *

Vylezla z vykotlaného stromu do lesa kropenatého slunečními skvrnami. Po levici měla

louku porostlou divokými květinami. Po pravici zurčel potůček Živobyl. A přímo za ním ležela Hvězdná roklinka. Mia viděla, jak se vzduch kolem ohromného stromu Domova hemží poletujícími vílami.

O kousek dál po proudu zaslechla nějaký pohyb. Sledovala očima jeho tok do zátočiny k malému dřevěnému můstku. Rojily se kolem něj desítky malých víl. V rukou měly provazy, kousky dřeva a kbelíky plné písku.

Mia uviděla nedaleko od sebe Zvonilku. „Ahoj Zvonilko. Copak se tu děje?“ zeptala se.

„Lávka je fuč,“ odpověděla víla. Teprve teď si Mia všimla, že část můstku se zřítila do potoka. „Myslíme si, že ji asi srazil Bingo, když pronásledoval víly.“

„Ale ne!“ Bingo byl Miin kocour. Zrovna včera se protáhl plotem do Země Nezemě a způsobil tam velké pozdvižení. „A dokážete to opravit?“

„Ano, ale bude to hrozná práce,“ odvětila Zvonilka vesele. „Radši už půjdu.“ Zamávala Mie

a odletěla. Zvonilka byla vždycky nejspokojenější, když bylo co opravovat.

Všechny víly kolem můstku vypadaly, že mají plné ruce práce, a tak se Mia rozhodla vydat ke stromu Domova. Tam snad najde někoho, s kým by si mohla popovídat.

Na dlážděném nádvoří uviděla Mia uklízet košťátkové víly. Zamávaly jí, ale pokračovaly ve své práci. A v kuchyni to bylo totéž. Když Mia nahlédla do maličkých dveří, víly kuchařky a pekařky měly sotva čas zvednout hlavu.

„Dnes máme v Hvězdné roklince pěkně rušno," prohodila víla pekařka Dulcie mezi válením těsta na koláč. „Musíme nakrmit spousty hladových víl."

Mia byla zklamaná. Doufala, že snad narazí na čajový dýchánek nebo vílí hru na honěnou. Ale místo toho ve Hvězdné roklince všichni tvrdě pracovali. Miu dokonce napadlo, že by mohla pomoct – koneckonců to byla její kočka, kdo tu udělal takový nepořádek. Ale současně věděla, že nesmí nechat Gábi dlouho samotnou. Čas plyne

v Zemi Nezemi jinak a Mia si nemohla být jistá, jestli za dobu její nepřítomnosti uplynula doma minuta nebo hodina.

Vydala se tedy zpátky. Cestou míjela malinký domek vyrobený z dýně, který byl posazený na jedné z nejnižších větví stromu Domova. Zaťukala prstem na drobounké dřevěné dveře.

Otevřela je víla zahradnice Rozeta. Měla na sobě překrásné načepýřené šaty vyrobené z růžového karafiátu. „Mio!“ zvolala Rozeta. „Doufala jsem, že se u mě někdo zastaví. A jsem ráda, že jsi to ty!“

„Ty jdeš na nějakou oslavu?“ zeptala se Mia s nadějí, když uviděla Rozetiny velkolepé šaty.

Rozeta si ale smutně povzdechla. „Dnes žádné oslavy nejsou – dokonce ani piknik. Všichni mají plné ruce práce s úklidem po tom… no, vždyť víš, po tom, co se stalo s Bingem.“

„A proč nejsi s nimi?“ zeptala se Mia.

„No, Bingo sice udělal zmatky skoro všude, ale květiny naštěstí nechal být. Víla zahradnice toho teď nemá právě moc na práci. A tak jsem si

zkoušela šaty. Dělám to vždycky, když se nudím," vysvětlila Rozeta. „Jenže šaty už mi došly – už jsem vyzkoušela všechny!"

Najednou Mia dostala nápad. A byl to tak vynikající nápad, že se podivila, proč ji nenapadl už dávno. „A proč se mnou nejdeš k nám domů? Mám spousty šatů, které by ti padly jako ulité," navrhla a představila si svou sbírku šatů pro panenky.

„Ty myslíš projít tím fíkovníkem až na pevninu? Já ti nevím." Rozeta najednou viditelně znervózněla. „Některé víly tvrdí, že je to nebezpečné."

Mia se zasmála: „Ale není. Právě jsem to sama udělala! Rozeto, musíš jít se mnou. Mám jedny růžové sametové šaty, které by na tobě vypadaly naprosto úžasně. Ach! A taky jedny z modré krajky. A jedny zelené dokonce sladěné s kabelkou…"

Jak Mia líčila všechny ty šaty, Rozetiny modré oči se postupně rozšiřovaly. Nakonec to nevydržela a vybuchla: „Strašně ráda bych je všechny viděla!"

„Tak pojď. Vyrazíme hned," řekla Mia.

S Rozetou letící po jejím boku tedy Mia vykročila zpět k vykotlanému stromu. Byla příjemně rozčílená. Tohle bylo přece dokonalé řešení jejího problému: může hlídat Gábi a ještě se při tom bavit!

Ale když došly ke stromu, Rozeta znovu zaváhala. „Jsi si jistá, že je to bezpečné?" zeptala se.

„Můžeš cestovat v mé kapse, jestli se pak budeš cítit líp," nabídla jí Mia.

Rozeta vklouzla Mie do kapsy. Pak se Mia protáhla do dutého stromu a tudy zpátky do svého světa.